

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 004563 19 Кж
Бања Лука, 06.6.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М.А., због кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Д.Р. из Б., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 004563 18 К од 04.02.2019. године, у сједници вијећа, којој су присуствовали оптужени и његов бранилац, а одсуству, уредно обавјештеног републичког јавног тужиоца, одржаној дана 06.6.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог М.А. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 004563 18 К од 04.02.2019. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 004563 18 К од 04.02.2019. године, оглашен је кривим оптужени М.А., због кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 3 (три) мјесеца. На основу члана 44. став 1. КЗ РС, у изречену казну затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору од 25.12.2017. године до 12.01.2018. године. На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Ф.К. и М.Ц., са имовинскоправним захтјевом, упућени су на парницу. На основу члана 99. став 4. ЗКП РС, оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавила бранилац оптуженог, адвокат Д.Р. из Б., због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак или одреди одржавање претреса пред овим судом.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС, те става 4. ЗКП РС, у одсуству, уредно обавјештеног републичког јавног тужиоца, бранилац оптуженог, адвокат Д.Р. из Б. је изложила жалбу, остајући код приговора и приједлога, које излагање је подржао оптужени.

Испитујући првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слједећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе, којима се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) и к) ЗКП РС, те члана 311. став 2. у вези са чланом 14., чланом 295. став 1. и 2. и чланом 304. став 7. ЗКП РС. Наиме, супротно приговорима из жалби, у оцјени противријечних доказа, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС и то исказа, са једне стране свједока оптужбе, оштећених Ф.К. и М.Ц., свједока С.Б., његове супруге А.Б., Д.Ј., Е.К., те друге стране, исказа свједока одбране Ј.Х., С.Ћ., М.В. и Е.К., те исказа оптуженог, дати су образложени разлози у побијаној пресуди, као и разлози у оцјени вјеродостојности противријечних исказа свједока С.Б. из истраге и са главног претреса. Ти докази су оцијењени појединачно и у међусобној повезаности, како то обавезује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, тако да се, објективно посматрано, не може стећи утисак о постојању услова у којима је одбрана, са аспекта датог образложења у оцјени свих доказа, стављена у неповољнији положај у односу на тужиоца.

Ради тога су без основа аргументи из жалбе, којима се, у једном дијелу указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) у вези са чланом 304. став 7. ЗКП РС, а у другом на повреду права на одбрану кроз повреду принципа једнакости и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) у вези са чланом 14. ЗКП РС.

Надаље, како је исказ свједока Д.Ј. прочитан на главном претресу, у смислу члана 288. став 2. ЗКП РС, јер је његов долазак пред суд био немогућ, како се то образлаже у побијаној пресуди и како тај исказ није једини доказ на којем је заснована побијана пресуда, то аргументи из жалбе, којима се указује на немогућност испитивања овог свједока у условима непосредности и тиме на повреду права на одбрану као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, су без основа.

Аргументима из образложења жалбе, не може се оспорити правилност оцјене доказа, на којима је заснован закључак побијане пресуде да је оптужени, починио радње описане у изреци побијане пресуде.

Такав закључак је резултат правилне оцјене доказа, управо на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, и то оцјене сваког доказа оптужбе и одбране појединачно и у њиховој међусобној повезаности.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима који су изнесени у жалби браниоца оптуженог, по оцјени овог суда су потпуна и правилна. Заснована су на доказима изведеним на главном претресу, који су, са

аспекта садржаја, изнесени у образложењу побијане пресуде, те оцјењени на начин који прописује наведена одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

Наиме, побијана пресуда у битним сегментима, износи садржај исказа свједока, оштећених Ф.К. и М.Ц., као непосредних очевидаца критичног догађаја, који су, са сигурношћу и сагласно, у истрази и на главном претресу, потврдили да је оптужени, којег познају од раније, један од извршиоца дјела. У опису физичких карактеристика, по којима су препознали оптуженог, који је критичне вечери, са још два лица, ушао у кућу оштећног Ф.К. и примјеном силе и уз употребу ватреног оружја (оптужени са аутоматском пушком, а друга два лица са пиштољима), одузели новац, сагласни су у тврдњи да су оптуженог препознали по висини, кретању, облику главе, те очима, иако је на глави имао капу фантомку, обзиром на веће прорезе за очи. Сагласни су и у тврдњи да су оптуженог препознали по ходу и гласу, као и у дијелу тврдњи да је оптужени на себи имао „тамну одјећу“, а одређене разлике у њиховим исказима, када је у питању врста одјећа (тренерка или панталоне и врста обуће), како се то правилно образлаже у побијаној пресуди, не доводи у сумњу вјеродостојност исказа оштећених Ф.К. и М.Ц. у погледу идентитета извршиоца дјела, као одлучне чињенице, посебно имајући у виду да се оштећени и оптужени међусобно познају (а са свједоком М.Ц. и дуги низ година).

Искази наведених свједока су правилно, у побијаној пресуди, доведени у везу са исказима свједока С.Б., његове супруге А., Д.Ј., Е.К., који имају посредана сазнања о дјелу и оптуженом, као једном од извршилаца али и непосредна сазнања свједока С.Б., који потврђује да је, у кући коју је оптужени користио са својом женом Мирелом, видео аутоматску пушку, прецизирајући да је пушка била окачену на зиду у подруму куће. Посреда сазнања свједока С.Б.. од своје супруге А., када је сазнао да је оптужени извршио „разбојништво над М.“, а што је потврдила и свједок А.Б., која је о дјелу сазнала од супруге оптуженог, М.Д., те Е.К., која потврђује да је њен супруг први ушао у кућу оштећног Ф. који му је рекао да је „то урадио М.“, су правилно образлажена у побијаној пресуди, јер заједно и у међусобној повезаности са исказима оштећених Ф.К. и М.Ц., као непосредних очевидаца критичног догађаја, представљају поуздану основу за изнесене закључке побијане пресуде о идентитету оптуженог, као једног од извршиоца дјела и то оног који је био наоружан аутоматском пушком.

Цијенећи наведено, садржај цјелокупне доказне грађе изведене током главног претреса, према правилном образложењу и закључку побијане пресуде, исказ оптуженог карактерише неприхватљивим, а наведени искази свједока одбране не дају му алиби у времену релевантном у односу на извршење дјела, нити основа за формирање закључка да се ради само о фотографији на којој је оптужени сликан са аутоматском пушком, јер такве тврдње, у ком правцу су суштински аргументи из жалбе, немају подлогу у изведеним доказима.

Слиједом наведеног, правилном анализом и оцјеном спроведених доказа, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице и извео правилан закључак да је оптужени починио радње, на начин како је то описано у изреци побијане пресуде, које су правилно квалификоване као кривично дјело разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Ради тога су без основа жалбени приговори, којима се оспорава правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде.

Како се жалбени приговори из основа повреде Кривичног закона, заснивају на приговорима чињеничног карактера, тврдњом да је првостепени суд, у поступку оцјене доказа, поступио супротно принципу “in dubio pro reo“, то ни ти приговори, нису основани.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС, обзиром да у жалби нису изнесени аргументи за овај жалбени основ.

У складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све околности које су од значаја за висину казне, и о томе дао образложене разлоге у побијаној пресуди.

Казна затвора, у трајању од 2 (двје) године и 3 (три) мјесеца је одмјерена уз оцјену околности из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС. Казна је ублажена испод законом прописане казне затвора за кривично дјело разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС (казна затвора од 5 до 15 година) и представља нужну и потребну мјеру казне. За изрицање казне затвора у краћем трајању, у конкретном случају, по оцјени овог суда, нема мјеста, са аспекта сврхе кажњавања прописане одредбом члана 28. КЗ РС, обзиром да је оптужени осуђиван за истоврсно и друга кривична дјела.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић